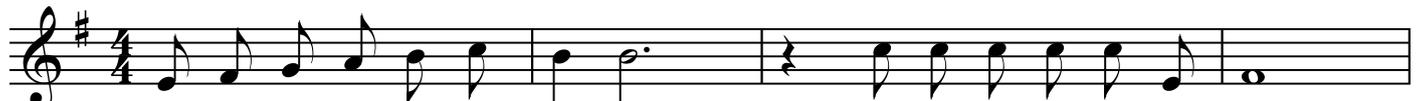

Із маленького зернятка

52

Em Am B \natural 7

1. Із ма-лень-ко-го зер-нят-ка на-ше де-ре-во жит-тя
 2. Ко-рінь ти-ся-ча-ми паль-ців за-плі-та-єть-ся в ґрун-тах.
 3. На-віть як о-сінь-ній по-дих о-зо-ло-тить зе-лен-лист,

4 Em Am B \natural 7 G

Па-гін-цем ста-є спо-чат-ку се-ред зе-ле-ні бут-тя.
 А-ле ж скіль-ки тре-ба пра-ці, щоб во-но зміц-ні-ло так;
 А зи-ми хо-лод-ний до-тик о-бір-ве його ко-лись,

G D B \natural 7 Em Am

У бар-вис-то-му без-меж-жі - кво-ле, ві-тер ним хи-та,
 Щоб на-вес-ну лис-т'ям, цві-том зу-стрі-ча-ло кож-ний день,
 То во-но лиш зав-ми-ра-є у гли-бо-кім дов-гім сні

Am Em Am B \natural 7 G Em

Та при до-гля-ді на-леж-нім силь-ний стов-бур ви-рос-та.
 А дух-мя-ним теп-лим лі-том плід да-ва-ло з пов-них жмень!
 І про-буд-жен-ня че-ка-є тер-пе-ли-во на-вес-ні. - та. жмень!
 ні.

1. Із маленького зернятка наше дерево життя
 Пагінцем стає спочатку серед зелені буття.
 У барвистому безмежжі — кволе, вітер ним хита,
 Та при догляді належнім сильний стовбур вироста.

2. Корінь тисячами пальців заплітається в ґрунтах.
 Але ж скільки треба праці, щоб воно зміцніло так;
 Щоб навесну листям, цвітом зустрічало кожний день,
 А духмяним теплим літом плід давало з повних жмень!

3. Навіть як осінній подих озолотить зелен-лист,
 А зими холодний дотик обірве його колись,
 То воно лиш завмирає у глибокім довгім сні
 І пробудження чекає терпеливо навесні...